

Sygn. akt II KO 13/19

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **A. S.**

skazanej z art. 148 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 27 marca 2019r.

wniosku skaranej o wznowienie postępowania zakończanego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 września 2018r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 lutego 2018r., sygn. akt XVIII K [...],

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z 11 września 2018r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z 12 lutego 2018r., na mocy którego A. S. została skazana za popełnienie zbrodni z art. 148 § 1 k.k. na karę 8 lat pozbawienia wolności. W sprawie nie wywiedziono kasacji.

A. S. zażądała wznowienia postępowania, powołując się na bardzo zły stan zdrowia ojca, który wymaga jej obecności w domu, oraz wskazała na trudy wynikające z odbywania kary pozbawienia wolności. Wnioskodawczynie wyraziła

również żał z powodu dokonania w dniu 7 maja 2016r. zabójstwa nowonarodzonego dziecka.

Wniosek okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym i podlegał oddaleniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim pismo skazanej poza samym zgłoszeniem żądania ponownego rozpatrzenia sprawy nie zawierało argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez nią wniosku z podstawami wznowienia postępowania, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. Wniosek nie wskazywał bowiem na żadne nowe fakty ani dowody świadczące o tym, że nie popełniła ona czynu albo że jej czyn nie stanowił przestępstwa lub że nie podlegała ona karze. Do kręgu okoliczności, które mogą stanowić podstawę wznowienia postępowania, nie należą jednak ani stan zdrowia osoby najbliższej, ani niewygody związane z pozbawieniem wolności, ani wyrażenie skruchy. Ze względu na chorobę ojca skazana ma prawo do ubiegania się o przerwę w wykonaniu kary w trybie art. 153 § 2 k.w., przy czym procedura ta odbywa się w ramach postępowania wykonawczego. Za przesłankę uzasadniającą przeprowadzenie postępowania wznowieniowego nie mógł być uznany również fakt przeżywania stresu związanego z pobytem w jednostce penitencjarnej, jako że stanowi on naturalną konsekwencję izolacji w zakładzie karnym. Wyrażenie żalu mogło mieć wpływ na wymiar kary, ale nie mogło zostać potraktowane jako nowy fakt lub dowód prowadzący do zastosowania procedury wznowieniowej.

Mając na względzie, że okoliczności wskazane przez A. S. nie mogły nawet hipotetycznie stanowić podstawy do wszczęcia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k., Sąd Najwyższy, bez wzywania strony do uzupełnienia braków formalnych, odmówił przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k.